

מ"ת 22441/09/19 - מדינת ישראל נגד משה נמדר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 22441-09-19 מדינת ישראל נ' נמדר(עציר)

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק
המבקשת: מדינת ישראל
נגד

המשיב: משה נמדר (עציר)

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים.

רקע ותמצית טענות הצדדים

1. כנגד המשיב הוגש ביום 10.9.2019 כתב אישום המייחס לו עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות - שעניין נשיאת נשק קר; עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (במאמר מוסגר יצוין כי התביעה לא ציינה בהוראות החיקוק, כנדרש, כי מדובר בשילוב של הסעיף שלעיל יחד עם סעיף 334 לחוק, על מנת לאבחנו מעבירת חבלה בנסיבות מחמירות, שהעונש בצידה מכביד יותר).

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 30.8.2019, סמוך לשעה 02:00, שהה ע.ש בכפר המכביה. במועד האמור שהה במקום אף המשיב. בין השניים הכרות מוקדמת, שטיבה, כך צוין, אינו ידוע למאשימה.

בחנייה סמוכה, פנה המתלונן למשיב ואמר לו: "חבל לו על הזמן, היום זה הסוף שלו" ובתגובה אמר לו המשיב: "אתה לא מתבייש, אנחנו מכירים המון שנים". המתלונן ניסה להתקרב למשיב, אך אדם, שזהותו אינה ידועה למאשימה, מנע ממנו לעשות כן. על אף האמור, התקרב המתלונן למשיב, אמר לו: "אני אזיין אותך" וכיוון לעברו "חפץ מחשמל שטיבו אינו ידוע למאשימה...".

בשלב זה, רץ המשיב לכיוון המתלונן, כשהוא אוחז בידו סכין, ודקרו בבטנו השמאלית העליונה. כתוצאה מכך, נגרם למתלונן פצע דקירה בין שרירי דופן הבטן. לאחר מכן, עזב את המקום ברכב, במהירות. המתלונן ביקש מעובר אורח לפנותו לבית החולים, שם קיבל טיפול רפואי.

3. עם הגשת כתב האישום, הוגשה אף בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים. הסניגור ביקש לדחות את הדיון לשם עיון בחומר הראיות, ומעצרו של המשיב הוארך עד החלטה אחרת.

4. ביום 16.9.2019, מועד הדיון הנדחה, טען בא כוחו של המשיב בנוגע להעדרה של תשתית ראייתית לכאורית בנוגע למשיב. המבקשת חזרה על טענותיה המפורטות בבקשה.

דיון והכרעה

5. לאחר ששקלתי טענות הצדדים, עיינתי בתיק החקירה וצפיתי, מספר פעמים, בסרטון המתעד את האירוע, וכן בסרטון שקדם לו במספר דקות, המתעד מפגש בין המשיב לבין המתלונן, בכניסה לקפיטריה שבמקום, אני סבורה, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, בעצמה מספקת וללא כל כרסום, בנוגע למיוחס למשיב, וכי עיבודן של הראיות בתיק, עשוי הביא להרשעתו של המשיב מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-146 (1996)).

6. המאשימה התייחסה ל-ע.ש כמתלונן, ולמען הנוחות, יכונה כך גם במסגרת החלטתי זו, ואולם חשוב לציין, כי ע.ש לא שיתף פעולה עם המשטרה והגרסה המתוארת בכתב האישום, בנוגע לאירוע הדקירה וההתרחשויות שקדמו לו לא נלמדה מפיו.

7. המתלונן הובהל לבית החולים על ידי אחר. על כך בהמשך. למשטרה נודע על האירוע מפי אחרים (ראו: דוחות פעולה מסומנים א', ב', ד', ה ו-ז'). בהודעתו מיום 30.8.2019, מסר כי נפל מאופניו, לא קרה לו כלום, והוא לא "רב עם אף אחד". לשוטר שתיעד דוח העיכוב, אמר המשיב כי: "קיבל את הכידון של האופניים". המתלונן, כמו גם רעייתו (דוח פעולה מסומן ו'), ציינו כי הוא אינו מסוכסך עם איש.

8. חריג לגרסת התאונה, עולה מהתנהלות המתלונן עת נכנס השוטר אדהם חרב לחדר בו היה מאושפז, מספר

שעות לאחר האירוע. השוטר היה מלווה ברעיית המתלונן, והאחרון פנה אליה, וצעק: "אני אזיין אותו... על מה שעשה לי... אני גומר אותו..." והורה לה לעזוב את ביתם כדי: "שלא יבואו לגמור את העבודה". לאחר מכן - סרב לשוחח עם השוטר, ואף קילל אותו. המתלונן לא שיתף פעולה, בשלב הראשוני, אף בנוגע ללקיחות דגימות מגופו, ונעתר לבקשתם זו של השוטרים רק לאחר זמן.

9. ס.ש, האדם שהביא המתלונן לבית החולים, ציין כי הבחין בו "מטפטף דם", ככל הנראה מבטנו, ולבקשתו, לקח אותו לבית החולים, אך המתלונן לא ציין בפניו נסיבות הפציעה. בהודעה נוספת מסר כי ששמו של הפצוע הוא "עובד.. עובדיה" וכי שמע אותו אומר לרופא במיון כי נפל.

10. לא רק המתלונן בחר שלא לשתף פעולה עם המשטרה. כך עשו גם עדי ראייה וחבריהם של המתלונן והמשיב. המשטרה פנתה למספר מקורבי המתלונן אך אלה לא מסרו כל פרט רלבנטי וככלל, טענו כי לא ראו ולא ידעו דבר (עדות א.ד.מ, א.ס.).

11. על אף האמור, קיימות ראיות לכאורה, ברורות עד מאוד, כי המתלונן נדקר בחפץ חד, ולא נפצע כתוצאה מתאונה כזו או אחרת. אשר לעובדת פציעת המתלונן: בהקשר זה צולמה חולצתו, ובה נראה קרע חתוך, באיזור הבטן (תצלום ג' שצורף לדוח המז"פ). קיימת תעודה רפואית, לפיה התקבל המתלונן: "לאחר דקירת סכין בבטן שמאל עליונה" וסיכום התעודה הוא כי: "טקרט של סכין במהלך מפריד בין שרירי דופן הבטן משמאל". לכך יש להוסיף את דברי א.מ, עד ראייה לאירוע. זה תיאר, כפי שיפורט להלן, את פציעת המתלונן, תוך שימוש בביטוי "תנועת דקירה". אכן, העד ציין כי לא ראה סכין, ואולם, לא מצאתי כי יש בעניין זה על מנת לגרוע ממשקל הראיות הקיימות בנוגע לדרך פציעתו של המתלונן, על רקע החומר הקיים, שפורט לעיל. עם זאת, לא ניתן להסיק מחומר החקירה כי המתלונן נדקר בהכרח באמצעות סכין דווקא, להבדיל מחפץ חד אחר.

12. בתיאורה את האירועים מושא כתב האיטום, נסמכה המאשימה על תיאורו של א.מ, ששהה במקום במהלך האירוע. עד זה, כך על פי הראיות, אינו מכיר מי מהמעורבים. בהודעתו מסר, כי עת הגיע למקום, לאסוף את בתה של בת זוגו, שבילתה שם, שמע צעקות בחניה, והבחין ב-"אמא, ילדים ובחור" מפרידים בין שני אנשים, אחד מהם, המתלונן, שכונה על ידי העד, כ"יותר מתלהם" פנה לאחר: "שהיה עם חולצה לבנה, מקריח". העד מתאר את חילופי הדברים בין השניים ואת השימוש באביזר החשמלי על ידי המתלונן, ולדבריו, אז: "הבחור עם החולצה הלבנה התכופף.. רץ... ודקר... בבטן". א.מ מציין, כי לא ראה סכין, אך הבחין בתנועת דקירה, ולאחר מכן: "הבחור עם החולצה הלבנה נכנס לאוטו לבן או ביג ג'יפ, כאשר כל החלק של הדלת העליון שלו מלא בדם, ויצא מהחניה ימינה וימינה". המתלונן נשאר בחניה, עובר לעזיבת העד ומשפחתו.

13. עד זה התקשר למוקד המשטרתי ומסר בשיחה שנערכה עימו את מספר הרכב בו נמלט הדוקר. לדבריו: "רשמתי את זה 5566786... לא הייתי בטוח בשתי הספרות האחרונות, אבל חמש הראשונות הן וודאיי". עוד לדבריו, לא צילם את האירוע, שכן פחד להסתבך עם המעורבים, וכן ציין, כי לא יוכל לזהות אותם, שכן לא התעמק בתווי פניהם ו-"היה חושך ולא ידעתי לאן זה יוביל". תמלול שיחת המוקד מצוי בתיק החקירה, ואכן, העד ציין המספר האמור לעיל, כמו גם את סוג הרכב (גי'פ לבן). כשנשאל על ידי המוקד האם מדובר ב"אוסטין בצבע ביג" הוא מאשר מידע זה ("כן, כן, צבע ביג' כזה")

14. מספר הרכב הרשום על שם אשת המשיב הוא 5566781: כלומר: זהה, למעט הספרה האחרונה, למספר שמסר העד (וזה, כאמור לעיל, ציין, כי אינו בטוח כי דייק בנוגע לשתי הספרות האחרונות). מדובר ברכב מסוג "אוטלנדר" לבן, תיאור העומד בהלימה לתיאור הרכב שנמסר על ידי העד. אעיר כי לא מצאתי בתיק החקירה אינדיקציה לבדיקה שנערכה במערכת המשטרה (כך לפחות יש להניח) שהובילה לאיתור מספר הרכב, ואף לא נתונים לגבי כמות כלי הרכב הקיימים בישראל שמתאימים לתיאור או למספר זה. לצורך ההליך שלפני, ולאור העובדה כי העד דייק בשש ספרות מתוך שבע, ותיאורו החיצוני של הרכב דומה (אף כי אינו מובהק), ניתן לקבוע, כי מדובר במספר מצומצם עד מאוד, אף מבלי להדרש לבדיקה סטטיסטית כזו או אחרת.

15. האם העד מסר מספר לא מדויק, ואך במקרה תאם מספר זה את רכב אשת המשיב? התשובה לכך שלילית, שכן נוכחות המשיב במקום האירוע - הוכחה, באופן עצמאי, וברור למדי. משכך, קשה עד מאוד לקבל הסברה כי מדובר בצירוף מקרים, לפיו, על אף שמדובר בנתון שגוי שמסר העד, שהה המשתמש ברכב, במקום ובמועד הרלבנטיים.

16. ראשית, תיאור הדוקר על ידי א.מ. הולם תיאור המשיב (גבר מקריח), אף כי אין מדובר בתיאור ייחודי, כמובן. שנית ועיקר, מצלמות האבטחה במקום, תיעדו בבירור את המשיב, דקות ספורות לפני אירוע הדקירה. (ראו: מזכר מסומן כג' מזכר שכותרתו: "תמונות של החשוד ורכבו"; סרטון שבתיק החקירה). לא זו אף זו, הצילומים מראים את המשיב פונה למתלונן עצמו, ואת חלופי הדברים שהתנהלו בין השניים. דקות ספורות לאחר מכן, מתרחש האירוע מושא כתב האישום.

17. קיימים שני סרטונים משמעותיים בתיק החקירה. באחד מהם נצפה המשיב ממתין בכניסה (לקפיטריה, כך על פי מזכר המסומן ט'), בשלב זה יוצא מהמקום המתלונן, מלווה באחר. בסרטון זה נראה המשיב בבירור, והוא לבוש מכנסיים קצרים שחורים, חולצה לבנה ועליה הדפס קדמי כהה מרובע, ונועל כפכפים. המשיב מבחין במתלונן, פונה אליו, והשניים מתחילים באינטראקציה שניכר כי אינה חיובית. נוכח התרחקותם של השניים מהמצלמה, בחלקו הימני התחתון של המסך, לא ניתן להבחין במבע פניהם, ואולם, הרושם הכללי הוא, לאור מנח גופם, כי בין השניים התפתח עימות, ולו מילולי.

18. הסרטון השני, כעבור דקות ספורות הוא סרטון האירוע עצמו. סרטון זה מגורען ואינו ברור כתייעוד שנתקבל ממצלמת הקפיטריה. עם זאת, ניתן להבחין בו באדם בעל מבנה גוף דומה מאוד למשיב, שלובש מכנסיים קצרים בצבע שחור וחולצה לבנה בעלת הדפס קדמי כהה מרובע. המסקנה, לאור כל האמור לעיל, לצורך הליך זה, כי מדובר במשיב, שכן קשה לקבל כי לאחר מספר דקות אדם אחר, בעל מבנה גוף דומה ופרטי לבוש דומים, הוא שנקלע לקטטה עם המתלונן. באירוע עצמו קשה להבחין במלואו, שכן חלקו התרחש בין מכוניות חונות וענפי עץ משמאל למסך מסתירים חלק מהמתרחש. עם זאת, ניתן להבחין במתלונן יחד עם אחר, בפאתי מגרש החניה, ולאחר פרק זמן, נראה הוא מתקרב למקום בו נמצא המשיב, שלאחר פרק זמן קצר נוסף, נראה רץ לעברו של המתלונן. מייד לאחר מכן, נראה המתלונן אוחז בבטנו והמשיב נצפה פוסע לאחור, ולאחר מכן נכנס לרכבו ונמלט מהמקום.

19. זאת ועוד: רכב שתיאורו זהה לרכב אשת המשיב נראה בחניית המקום. ממסמך המסומן פ' עולה כי לרכב המשיב "מכה בכנף אחורי ימני ליד הפנס האחורי". עייתי בתמונה, ובניגוד לתמונת המשיב, היא מטושטשת למדי. עם זאת, ניתן לקבוע דמיון חיצוני בין רכב אשת המשיב לבין הרכב שנראה בחניה. איני יכולה לאשר (או לשלול) קיומו של נזק לרכב, אך אציין כי השוואה כזו נערכה על ידי אחד מהחוקרים (ראו מזכר מסומן פ'). להשלמת התמונה, ועל פי דוח הצפיה המסומן ט', נראה הדוקר עוזב את המקום "עם מיצובישי אוטלנדר, עם סאן רוף לכיוון כללי אלוף שדה" (בית המשיב מצוי בנווה יהושע ברמת גן).

20. מכלול נתונים אלה הוטח במשיב בחקירותיו, וזה בחר שלא לשתף חוקריו בקורותיו באותו לילה, ולכל שאלה השיב כי ידבר בבית משפט ושם יתבהרו הדברים. הסיבה לכך: הוא אינו מאמין למשטרה, אלא רק לבתי המשפט (אך אעיר, כי עיון בפרוטוקולי מעצר הימים מעלה כי לא נמסרה גרסה גם במסגרתם). כידוע: "בהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תהווה השתיקתו של נאשם משום ראיה המחזקת את יתר הראיות

'הפוזיטיביות' הקיימות נגדו, ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנסיבתיות הפועלות לחובתו" (ראו: ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (01.07.2014)). כל הסבר עתידי שינתן בנוגע למסכת האירועים, הוא כבוש ומשקלו, מלכתחילה, פחות.

21. אף אשתו של המשיב לא שפכה אור על מקום הימצאותו במועד הרלבנטי. בחקירתה, ציינה כי בערב האירוע שהתה בביתם, ומעדותה עולה כי "אין לה מושג" היכן היה המשיב, לדבריה תחילה, הלכה לישון ובסביבות 24:30 - 1:00, חזר המשיב הביתה, אם כי בד בבד ציינה כי "אינה זוכרת". לאחר שהוצג לה הסרטון המתעד את המשיב בשעה 01:49, זיהתה אותו, ולאחר מכן מסרה כי ראתה אותו רק בבוקר שלמחרת. יוער, כי הרעיה אינה עדת תביעה, אף כי מדובר בעבירת אלימות, שהיא חריג לכלל האוסר על עדויות קרובי משפחה הקבוע בסעיף 4 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971.

22. עוד אעיר, כי במהלך הדיון ציין הסניגור כי במקום התרחש אירוע נוסף, ולטענה זו אכן תימוכין בחומר הראיות (ראו: דוח פעולה מסומן ג' - נער שנפצע משברי זכוכית) ואולם, ובניגוד למשתמע מטיעוני ההגנה, אירוע זה מאובחן ומופרד במובהק מענייננו, ולא מצאתי כי "יד ימין לא יודעת מה עושה יד שמאל", כטענתו.

23. סיכומם של דברים: עד ראיה ראה את הדוקר נכנס לרכב. מספר הרישוי שמסר, זהה בשש ספרות מתוך שבע לזה של רכב אשת המשיב. רכב אשת המשיב הוא בצבע ובסוג דומה לתיאור שנתן העד, כמו גם לנראה בסרטון. רכב מסוג זה צולם במגרש החניה, וקיימת אינדיקציה לכך שאף בו אותר נזק במקום זהה לנזק הקיים ברכב אשת המשיב. המשיב נצפה אף הוא במקום, באופן ברור, דקות ספורות טרם האירוע, מתקשר עם המתלונן. תיאורו של הדוקר הולם את המשיב, והבגדים שנראה הדוקר לובש, כמו גם מבנה גופו, תואמים את תיאורו ולבושו של המשיב - כפי שנצפה דקות ספורות קודם לכן. המשיב לא סיפק הסבר בנוגע למקום הימצאו או למעשיו במועד האירוע, וככלל, שמר על זכות השתיקה, וכפי שצויין לעיל, רעייתו, שמסרה כי הוא זה הנראה בסרטון, ציינה במסגרת הודעתה כי לא ראתה אותו עד לבוקר המחרת.

24. נתתי דעתי לכך שעל אף שמהשיח שבין המתלונן לדוקר עולה הכרות (כאמור אף בכתב האישום) לא עלה מחומר הראיות כי נבדק הקשר שבין המשיב למתלונן (ורעיות השניים כלל לא נשאלו על כך), אך כאמור לעיל, נראו השניים יחד, זמן קצר ביותר לפני האירוע, ומפניית המשיב למתלונן, והשיח שהתנהלת לאחר מכן, ניכר כי הם מכירים זה את זה.

25. מדובר במסכת ראייתית, נסיבתית אמנם, שעבודה בהליך העיקרי עשוי להביא להרשעתו של המשיב בדיון. הרשעה על יסוד מארג נסיבתי בלבד אפשרית, ובלבד שהמסקנה המרשיעה העולה ממנו "גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת מסקנה סבירה אחרת". בחינתן של ראיות נסיבתיות תעשה לא רק דרך בחינת משקל כל ראיה לגופה, אלא לאור כמות הראיות, צירופן זו לזו "ובחינתן כמקשה אחת" (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל (28.5.2007)). ראיות אלו נסקרו לעיל, והמסקנה המתגבשת היא כי הן מקימות תשתית ראייתית לכאורית (בכפוף להערתי בפסקה 10, בנוגע לטיב העצם ששימש לפציעת המתלונן), המסבכת באופן ממשי את המשיב במיוחס לו.

26. החלטתי זו עניינה קיומן של ראיות לכאורה. המשך הדיון יתמקד בהשלמת הטיעון בעניין עילת המעצר ושאלת החלופה.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ט, 19 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.